

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**In Canonem Sacrificii Missae, Vti & reliquas eiusdem
Partes Brevis Ac Lvcvlenta, & ad pietatem vtilis Expositio**

Veken, Frans van der

Coloniae, 1644

§ 5. De Oratione, Hanc igitur Oblationem seruitutis nostrae

urn:nbn:de:hbz:466:1-9878

Sacrificij, præsertim illius, vbi ex tam nobilis hostiæ oblato pro nobis Sanguine acriores stimuli ad nostrum quoque tanto ignobiliorem offerendum suggeruntur. Atque hinc factum opinor, vt non solùm ad Martyrum memorias, sed super ipsis quoq; eorundem sepulchris tanquam altaribus augustissimum hoc Sacrificium celebrari consueuerit, quia nullus locus vel ornatus, eius dignitatem efficaciamq; magis ob oculos ponit.

§. V.

De Oratione. Hanc igitur Oblationem seruitutis nostræ.

Postquam oblatum est Sacrificium in expiationem culparum, gratiarum actionem, impetrationem beneficiorũ; congruebat, vt non negligeretur primarius eius finis, qui est, significare ac protestari supremam Dei excellentiam & dominium, infimamque nostram subiectionem, ac seruitutem: quem-

quemadmodum olim per holocausta, quæ tota in Dei honorem cremabantur, fiebat. In hunc igitur finem noua additur oblatio, ideo *seruitutis* dicta: & ritu quidem singulari, expansis super oblata manibus; sicuti olim quoque victimæ in holocaustum mactandæ manus imponi solitas, ex libris Exodi & Leuitici discimus *a*. Ex quibus vt singularem aliquẽ pietatis sensum colligamus,

Notandum ex Eusebio *b* de demonstratione Euangelica, illam manuum impositionẽ super caput victimæ fuisse quandam substitutionis notam. Cùm enim ratio, pietasq; dictaret, DEVM, à quo omnes vitã animamq; accepimus, summo iure dignissimum esse, in cuius honorem & cultũ, non viliores tantũ animantiũ animas; sed nostras quoque, quibus nihil in mundo præstantius, immolaremus; id verò re ipsa exequi, nec generi humano expediret, nec per ordinariam Dei legẽ licitũ foret; visum est,

E 2 vt

a Exod. 29. Leuit. 1. b Euseb. l. 1. c. 10.

vt animantium animæ nostrarum subirent vices, & in harum redemptionem ac pretium illæ tantisper, indulgente Numinis clementiâ, præstarentur; donec grandis illa succederet victima mundo toties promissa, quæ se offerendo nostrarum omnium animarum pretium copiosum persolueret. In huius itaque substitutionis signum sacrificaturi imponebant victimæ manus, eamq; capite comprehensam atque detentam, quasi pro suo capite aris sistebant.

Satis iam vides, Christiane Sacerdos, quid hic tibi agendum. Agnosce supremum vitæ necisque Dominum: quantum illi debeas, expende. Animam scilicet tuam, omniumq; animas, quorum nomine Sacrificium offers. *Ecce omnes animæ meæ sunt*, dicit Dominus *a*. Hæc est seruitus nobis con-creata, innumerisque tam nostrorum criminum, quàm diuinorum benefi-

cio-

a Ezech. 18.

ciorum titulis cumulata. Sed, ô diuinam Clementiam! debitum non exigit, substitutionem patitur; nec iam hircorum vel taurorum: sed Unigeniti sui, ad quem incruentè immolandum mox accedis. Obstupesce ingens illud pretium animæ tuæ: in huius redemptionem id Deo offer: nec breui vitæ sic redemptæ vsurâ contentus, aude etiam sperare, vt electorum albo adscriptus, æternùm in omni felicitate & gaudio viuas.

Qui præscripta ab Ecclesiâ verba expenderit, videbit ea aptè in hanc sententiam quadrare. Hinc enim dicitur *Oblatio Seruitutis*, quod ad eam speciatim profitendam instituatur: ac simul ad recognoscendum dominium Dei, quod connexionem relatiuâ nostræ seruituti respondet. Per voculam *nostræ*, tam Sacerdotis ipsius, quàm omnium circumstantium, & particulariter offerentium seruitus denotatur: sicut & totius Ecclesiæ per verba sequentia,

E 3 *sed*

sed & cuncta familia tua. Ecclesia enim secundum Apostolum a *Domus* est Dei viui, cuius *domestici* ac familiares, omnes Christi fideles existunt.

Cumque cætera verba sint clara, id tantum ad illa, *diesque nostros in tua pace disponas*, obseruandum occurrit: Magnum Gregorium hæc addidisse Canonici afflictissimis Ecclesiæ temporibus; *cum gentem contra gentem exurgere, earumque pressuram terris insistere plus iam cerneret, quam in codicibus legeret*: cum quotidie nouæ & improuisæ clades affligerent, atque ipsa etiam Roma inter Longobardorum gladios trepidaret. Exulante igitur mundi pace ac prosperitate, ad illam quæ Dei est, communibus votis confugiendum censebat. Damna item malaque præsentia nihili æstimanda, dummodo benignissimus Dominus has exaudiret preces, *ut ab æterna damnatione nos eripi, & in electorum tuorum iubeas grege numerari.*

Quæ

a 1. Tim. 3. Ephes. 2.

Quæ quàm aptè nostris etiam temporibus congruunt!

§. VI.

*Quam Oblationem tu Deus in omnibus
quesumus.*

E Si hæc cõclusio, & quædam veluti recapitulatio quatuor Oblationũ præcedentium: qua Patrem rogamus, vt præsentis Sacrificij oblationẽ, quatenus omnes priores complectitur, *in omnibus*, siue pro peccatis, aut actione gratiarum, siue pro obtinendis beneficijs, aut in holocaustum, *benedictam, adscriptam, ratam, rationabilem, acceptabilemq;* facere dignetur: tam ex parte rei oblatae, per Consecrationem; quàm ex parte Sacerdotis, populiq; offerentis, per suam gratiam ad hoc necessariam. Idq; cum in finem, vt panis & vinum, quæ hætenus, vt diximus c. i. §. 5. Corpus & Sanguinem Christi sub proprijs speciebus futurum repræsentabant,

E 4 iam